

[KULTUR](#)

Livet och mardrömmen

Publicerad 2002-03-02

0 kommentarer

Man kan inte ödelägga Minnesskogen. Lars O Ericsson har vandrat genom en mytisk vildmark och funnit sig färdas bakåt i tiden... i harars sällskap.

Konst

Maya Eizin

Andréhn-Schiptjenko

Visas t o m 23/3

I Maya Eizins nya arbeten möter vi en vildmark som har drömmens och minnets fragmentariska struktur. Denna vildmark är samtidigt en libidinal terräng befolkad såväl av jungiansk, arkaisk symbolik - vargen, hjorten, björnen, haren, gamen - som av mer personligt färgade och patinerade minnesbilder. I en text målad på väggen skriver Bruno K Öijer: "Minnesskogen, bildskogen kan inte ödeläggas. Den lever kvar i vårt medvetande, den svävar i vårt blod. I denna vildmark leder inga vägar hem eller bort. Här går du. Här är din rikedom. Här gräver livet självt efter sitt vatten. Allt verkar vackrare, tydligare, mer påtagligt. Och smärtan söker din blick."

Liksom i flera äldre serier av verk kombinerar Maya Eizin fotografi och måleri. Fyra stora panoramabilder (100x300 cm) monterade och laminerade med plexiglas är här och var avdelade med svarta, vertikala band, något som för tankarna till filmrutor.

Bidernas blanka ytskikt fungerar som en sval, glossig hud spänd över delvis bemålade fotocollage, som scannats in och slutbearbetats i dator.

Handens gester finns där på djupet, inkapslade tillsammans med fotografier, som skulle kunna vara hämtade ur ett familjealbum.

Medan jag förflyttar mig medsols i rummet, förs jag bakåt i tiden. Likt i en film som spelas upp baklänges. Kvinna, flicka, litet barn. På dem lurar i tur och ordning varg, björn och gam, välkända symboler för ondska, vildhet, död, återuppståndelse, nytt liv, moderlighet, omsorg, kärlek och rovgirighet. Men är det på riktigt

Eller är det skräckromantiskt iscensatt teater

Svar: Det är både och.

Vid promenadens slut (eller början): en John Bauersk urskog före den mänskliga tidens - din och min - begynnelse. Vilken är den största förlusten, att dö eller att inte ha funnits till

Däremellan kläms vår tillvaro, vilken sakta bryts ner - av glömska, av lemmarnas och sinnenas gradvisa domning, av den skoningslösa tiden själv. Minnesskogen kan visserligen inte ödeläggas, men den sköljs och laveras oavlåtligt med glömskans blekmedel.

Maya Eizin tar medvetna risker. Hon väjer inte för en symbolik vars förtrollning när som helst kan brytas och övergå i nötta klichéer och kitsch. Tvärtom, hon söker upp denna symbolik. Men bara för att ladda den med det slags orena dualism som hon gjort till sitt särmärke. Ingenting är enbart vad det är, allt är också infärgat av sin motsats: smärtan av njutningen, lusten av lidandet. Tidens obönhörliga flykt, men också dess vidhäftande förmåga, som efterhängsen skog av urblekta bilder av världar som gått förlorade.

I själva den passionerade omfamningen av livet döljer sig en mardröm. Allt dubbelt.

Lars O Ericsson

kultur@dn.se

[Text](#)

ERICSSON-LARS-O

Dela

Skriv ut

Rätta artikel

Published: Dagens Nyheter, 2002-03-02

<https://www.dn.se/arkiv/kultur/livet-och-mardrommen/>